

ненависть противъ Българскаго народа, заради непрестанна съ тѣхъ боеве?! Странни обаче днешни историко-писатели и писмописатели, чърпятъ слѣпо и безразсѣдно отъ Византійскы исторіи и списанія буквально все що сѣ они прѣстрастно и искривено писали за насъ Българи, а въобщѣ и за вся Славяни, и искжтъ Господиновци тѣи учени да покажжтъ съ томъ, че сѣ изврѣшили и принесли нѣщо важно и любезнательно на литературное всякому отворено и свободно пѣприще! Такъвъ писмо-писатель е и Гильфердингъ, кой е писалъ: „Письма объ исторіи Сербовъ и Болгаръ,“ за кое и другагдѣ говорихмы.

Попеже сказахмы за Дибича Забалскапскаго, не е излышно да кажимы и слѣдний замѣчательный случай. Пощо влѣзи побѣдоносно Дибичъ въ Адрианополь, и распоряди си войски, призови Адрианопольскаго тогданнаго митрополита Герасима, и му каза да изпроводи писма по знаменитія градове въ Българіѣ за да избержтъ Българи пълномощны, дагы изпровожжтъ въ Адрианополь, до гдѣ ся еще Европейскіи прѣдставници тамо, та да ся рѣши и за тыхъ нѣщо добро. Митрополитъ обрѣче Дибичю, че ще изпльни това дѣло; нѣщо нигды не писа! Кѣту приближи врѣмя да ся заключи уговоръ, Дибичъ попыта Митрополита: гдѣ сѣ Българскіи пълномощны? А опъ му е отговорилъ: че Българи сѣ задоволни отъ Турское правителство и нѣжтъ нѣщо да предложжтъ! Тойзи злобный Фанаріотинъ, пощо ся заключи миръ, трѣгна по Адрианополскаж область и доде въ Сливенъ, дѣ бѣхж си събрали много Българи въуржжени отъ разны страны и наговаряхж ся да ся дигжтъ, както казахмы выше, и почна да имъ хвали Турци и укорява Русси. Сливнени го изгонихж съ похуленіе, и нѣциі самоволни щѣхж да го убижтъ близо до Ямболъ. Той лукавый Фанаріотъ игра роль лицемѣрія: отъ еднж странж лжяше Русси, отъ другж странж Турци, съ надѣжда да ся награди отъ двѣ страны по фанаріотскы, за това дойдѣ въ Одессж, дѣ му ся опредѣли мѣсячна заплата за издивленія. Нѣ фанаріотская лукавшина не му помогна да